

Évközi 18. vasárnap

Mt 14,13-21

„Mindnyájan ettek s jól is laktak”

A kenyérszaporítás története kicsit távol áll a mai életünktől, hiszen tanúi vagyunk a túltermelésnek. Európa könnyűszerrel látta el élelemmel a kosovói albánokat. Számunkra az éhség nem mindennapos tapasztalat, legfeljebb Afrikáról, Indiáról vagy Oroszországról szóló híradásokból tudjuk, hogy létezik a világnak olyan része, ahol emberek éheznek. Hasonló helyzetben vagyunk, mint a középkor arisztokratái, akik végigbálozták az életet, és nem ismerték az éhséget. Egy alkalommal Mária Antoanettnek jelentették, hogy be kell fejezni a bált, mert a népnek nincs kenyere. Mire a császárnő nemes egyszerűséggel rávágta: „Akkor egyen kalácsot.” Napi bosszúságaink közé csak az tartozik, ha kedvenc szezámagos kenyérünket nem tudtuk beszerezni, vagy ha kedvenc sajtok, sörünk nem érkezett meg időre a boltba. A mai fiatal generáció számára már unalmas mese, hogy a háború utáni években sok országban jegyre osztották a kenyeret.

Az éhséget és a szomjúságot nem éltük meg, nem kellett menekülnünk lakásunkból, nem ismerjük az élet veszélyeztetettségének legmagasabb fokát. Emiatt nem is érezzük, mit jelent úgy szólni a tömeghez, hogy korgó gyomorral is megfeledkezzen az éhségéről. Egy-egy eszméért csak úgy szoktunk lelkesedni, hogy megkérdezzük, mennyit hoz a bankszámlánkra? Ha csak áldozatot kell hozni érte, akkor azt mondjuk, nem éri meg. A hasznosság elve átjárja életünket. Úgy érezzük, ez a helyes magatartás. Ezért értetlenül állunk a Jézust hallgató tömeg előtt, akik felfedeztek valamit üzenetében, ami hasznosabb volt a kenyérnél és a víznél, fontosabb a napi biztonságnál.

Jézus megszánta a tömeget, akinek szüksége volt vezéreszmére, tanítóra, pásztorra, vezetőre. Az evangélium szerint „sok mindenre tanította őket”. Mi lehetett az a sok minden? Ne feledjük, a tömeg bizalma abból fakadt, hogy Jézus előbb kenyérral is el tudta látni az embereket.

Erre mi is válaszolhatjuk azt, kenyeret adunk az éhezőknek, élelmiszert küldünk a kosovói albánoknak, tehát jogunk van őket életmódra, demokráciára tanítani. Milyen társadalmat építsenek

ki? Úgy gondolkodjanak, ahogyan Európában gondolkodnak, ahol jólétet teremtettek az emberek.

Csakhogy a szegények tömege nem osztatlan lelkesedéssel látogat Nyugat-Európába, a gazdagságot azonnal akarja, de semmi más. Sőt bírálja az életmódot. A nyugat-európai kenyérszaporítás vagy túltermelés következménye az individualizmus. Az emberek egyedül járnak, egyedül érvényesítik egyedi érdekeiket.

Kempis Tamás, a középkor híres gondolkodója erre figyelmeztet: „Tudd meg, az önszeretet sokkal többet árt neked, mint bármi más ezen a világon.” A mi kenyérszaporításunk következménye az önszeretet. Jézus kenyérszaporításának következményeként viszont az emberek felfedezik a közösségi gondolkodást, sőt még többet ennél, a szeretet és a gondoskodás értékét.

Az evangélisták úgy ábrázolják Istent, mint gondoskodó és szerető lényt. A tömeg mindig tömeg marad, Jézus tudja, nem spórolható ki az egyéni bátorság, az egyéni felismerés és meggyőződés ereje.

Jézus, úgy vélem, azt akarja, hogy ne csak a tömeg hitéből tanuljunk, hanem az ő embereket megmozgató beszédéből is. Bátornak kell lennünk, és hinni abban, hogy a meggyőződés hegyeket, tömegeket mozgat. S a mi feladatunk, hogy a kenyérszaporítás után, a jóléti társadalom megteremtése után, megtanítsuk az embereket a világ javaival élni úgy, ahogyan Isten parancsolta nekünk.

Az ötezer férfi imája

Asztalodhoz hívsz bennünket, Urunk. Önmagadat osztod meg velünk. Köszönjük, hogy gondoskodsz rólunk, hogy fontos neked a lélek mellett a test is, hogy egész emberségünkben szeretsz és elfogadsz minket, hogy Szent Fiad kiüresítve magát, közösséget vállalt velünk. Köszönjük, hogy csodáid által növeled bennünk a hitet, a testvériséget, a bizalmat. Hálát adunk, hogy újra és újra a mindennapi kenyérben felismerteted velünk nagyságodat és irántunk való nagy szeretetedet. Add, hogy példádát látva mi is megoszszuk utolsó falatunkat, és a nélkülözőkben, a hiányt szenvedőkben, a betegekben, az elhagyatottakban, szenvedő arcodat lássuk meg. Úgy akarunk adni, ahogy tanítottál bennünket: mindent, magunkat, egészen! Amen.